

Enkelthederne angaaende de forskellige Enges Beskaffenhed og Gisningerne om, hvorledes disse Enge skulle blive, skal jeg ikke opholde mig ved, thi det beror jo netop i saa høj Grad paa, hvorledes en saadan Sikring, som her er foreslaaet, virker, og det vil altsaa først kunne klares i Tiden, naar det Forsøg, som her agtes gjort, er færdigt.

Om det Forslag, som fremkom fra det højtærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Rambusch), tør jeg aldeles ikke udtale mig — det er jo heller ikke let saadan gennem et Foredrag at faa et bestemt Indtryk deraf —, men jeg synes, det vilde i ethvert Tilfælde være meget beklageligt, dersom dette Forslag skulde foranledige, at det skulde trække i Langdrag med en Beslutning om, hvorledes Forholdene bør være ovre ved Hvide Sande. Jeg skal kun bemærke, at det ærede Medlem nævnede, at den Mand, som havde udarbejdet Forslaget, var vel kendt med Arbejder af lignende Art andetsteds, og det ærede Medlem nævnede der Lammefjord og Saltbæk Vig... (Rambusch: Det var ikke i den Forbindelse). Saa beder jeg undskyld, jeg vilde ellers sige, at jeg tror, det vil være noget farligt at parallelisere Forholdene ved Vesterhavet og ved Lammefjord.

Jeg kan ikke andet end anbefale det Forslag, som i Folketinget blev forelagt af Ministeren, og som er bygget paa Hvide Sande-Kommissionens Forslag.

Villars Lunn: Det er mærkelige Tider, vi leve i. Her kommer en Minister af Venstre, overstemt i Folketinget, og bejler til Landstingets Tilslutning til den i Folketinget forelagte Plan, som han dér ikke har kunnet faa Tilslutning til. Det kan ryste i ens Sjæl at observere noget saadant. Men der er dog noget, som er holdbart, og det vil jeg trøste mig med at udtale, nemlig at de Frikonservative, som altid, ville støtte Regeringen. Jeg er yis paa, at Regeringen vil vise sin Taknemmelighed derfor. Jeg vil udtale, at Højre føler Sorg i Dag, fordi det er en Minde-dag om den Ydmygelse, som Højre blev underkastet i 1908, den 30. Marts, da det maatte — jeg siger udtrykkelig: det maatte — stemme for Bevillingen til Hvide Sande, saa uforberedt og saa partisk som den var. Man kaldte det den Gang et Valgekredsspørgsmaal, en Valgekredsbevilling, og ganske vist med Rette. Naar vi alligevel følte nogen Lettelse ved at maatte deltage i denne Afstemning paa den Maade, var

det, fordi vi fik Tilsagn om to Ting fra den daværende Minister, nemlig den Minister, som havde forelagt Forslaget, Høgsbro. Det er tvivlsomt, om man kan sige: en dygtig Minister, men ganske utvivlsomt, at man kan sige: en klippefast ordholdende Mand, loyal til det yderste; hvad han havde tilsagt her i Landstinget eller i det andet Ting, det gik i Opfyldelse, saa vidt som det stod til ham. At Vorherre kaldte ham, før denne Sag kunde komme til Opfyldelse, skal ikke i nogen Maade forklejne hans Minde. Man havde altsaa i Folketinget først faaet Tilsagn om, at Forholdene ved Nymindegab skulde holdes, som de vare, og man havde i begge Ting faaet Tilsagn om, at hvis det Forsøg, som man kaldte Hvide Sande-Kanalen, mislykkedes, saa skulde Kanalen kastes til. Minister Høgsbro stod paa den Plads, hvor den nuværende Trafikminister sidder, og sagde dette gentagende: Jeg tilsiger, at om Forsøget mislykkes, saa skal Kanalen kastes til, og han tilføjede, at hans Teknikere, hans sagkyndige havde gentagende og altid oplyst ham om, at dette var gør ligt. Som allerede nævnt gik Høgsbro i Graven, og vi fik en ny Trafikminister. Jeg maa antage, at den højtærede Minister vedkender sig Arv og Gæld efter sin Forgænger, navnlig i en saadan Sag, hvor det aldeles utvivlsomt og uimodsigeligt er udtalt, at den ene Minister forpligtede sin Efterfølger i den Udtalelse, han brugte her i Rigsdagen. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse de faa Ord, som beviser dette. De findes i Folketingstidende 1907—08 Sp. 5817 ff. Den daværende Trafikminister udtalte: Hvad de Forslag angaar, som tilsigte at opretholde den bestaaende Tilstand ved Nymindegab, da er Ministeren gaaet med dertil, *selvfølgelig* i den Mening, at de Tilsagn, der derigennem gives, loyalt skulde overholdes. Og han tilføjede, at *selvfølgelig* var baade han og enhver, som kom efter ham, bunden til at opretholde de Foranstaltninger, der her var Tale om, saa længe ikke Lovgivningsmagten selv traf anden Bestemmelse. Men, som sagt, Minister Høgsbro kom ikke til at udføre det, og hvad gjorde den højtærede Minister, som nu staar i Spidsen for Ministeriet? Ja, det er naturligvis en Gaade, som man skal være forsigtig med at udtale sig om, vi kunne jo have Løsningen tilbage endnu. Jeg vil vise den Forsigtighed ikke at udtale mig nærmere om den, jeg mener, at der ligger nok i de Antydninger, jeg har givet. Men lige saa ufor-